

Advent I. vasárnapja – 2012. december 2. C év

A nagyvárosi pályaudvar környéke éjjel-nappal a társadalom peremére szorultak gyülekezőhelye volt: csöveseké, tolvajoké, nincstelen bevándorlóké és drogosoké. Sokan ültek, álldogáltak, kéregettek ott, vagy csak meredtek maguk elé. Látszott rajtuk, hogy boldogtalanok és reményvesztettek. Borostásak, csipás szeműek, remegő kezűek, rongyosak és piszkosak voltak. A pénznél is nagyobb szükségük lett volna egy kis vigasztalásra, biztatásra ... de ezt senkitől sem kapták meg. Mégis ... volt közöttük egy fiú. Ugyanolyan csapzott hajú, koszos, бүdös, mint a többiek. Ő azonban mégis tudott mosolyogni, derűs lenni: mintha saját mentőcsónakja lett volna az élet hajótöröttjeinek lehangolt tömegében. Mi volt a titka? Egy kis agyongyűrött, koszos cetli, amit a szíve fölötti rongyos zsebben hordott. Napjában többször is elővette, kisimíttatta, elolvasta, néha meg is csókolta, mielőtt újra a zsebébe csúsztatta volna. Ez a kis cetli mindig mosolyt varázsolt az arcára. Mi állt rajta? Csak egy rövid mondat: „A kiskapu mindig nyitva áll!” Az apja írta ezt a cetlit, s ezzel jelezte, hogy megbocsátott neki, hogy mindig hazavárja. Egy éjjel aztán a fiú élt is a lehetőséggel. Hazaosont apja házába. A kiskaput valóban nyitva találta. Felosont egykori szobájába, lefeküdt a most is vetett ágyba. Reggel, mikor felébredt, az apja állt mellette, könnyes szemmel várta az ébredését. Hosszan-hosszan megölelték egymást, és egyszerre minden rendbejönni látszott.

Az Advent vajon csak a mi várakozásunk, készülődésünk lenne a közénk jövő Istennel való találkozásunkra? Nem sokkal jobban várja-e az Isten ezt a velünk való találkozást? Nem Ő tett és tesz folyamatosan sokkal többet azért, hogy ez az örömteli találkozás létrejöjjön? Bizony, örök időkre igaz Szent János tanítása: „A szeretet nem abban áll, hogy mi szeretjük az Istent, hanem hogy Ő szeret minket, s elküldte Fiát engesztelésül bűneinkért.” Az Advent persze az ember várakozásáról, virrasztásáról, készenlétéről szól. De nem olyan valakire várunk, aki évente egyszer jár erre egy pár órára, esetleg napra, s ha nem örökösünk feszült figyelemmel és nem kapaszkodunk bele, akkor közömbösen máris tovább siet! Az Isten állandó, végtelen szeretettel van jelen az életünkben, szüntelenül akarja a velünk való kapcsolatot. A virrasztás, az éber várakozás szent időszakaira azért van szükség, hogy mi magunk legyünk már figyelmesebbek, vegyük már észre a szüntelenül velünk járó Istent! Nem annyira az Úr Jézus közeledéséről, mint inkább a mi Felé való közeledésünkről szól a karácsonyi készüllet.

A szüntelen, imádságos virrasztásra való felszólítás, ami a mai evangéliumból kicsendül, szeretetteljes örömteli meghívás, bármennyire is riasztó körülmények között hangzik el. A múlandó világ összeomlása, a világ végességének ijesztő megtapasztalása nem Isten műve: nem Ő az, aki pusztít és rombol körülöttünk! Épp ellenkezőleg: Ő az, aki szilárd pontként, erős támaszként megjelenik ebben az összeomlásban. Akire – csakúgy, mint a kígyóktól megmárt, haldokló izraeliták a pusztában – ráemelhetjük a tekintetünket, Akitől a szabadulást várhatjuk. Ő az, Aki új eget és új földet teremt, Akiben megújul minden, főként a mi életünk! Milyen fájdalmas sokszor azt hallani a nem hívők, hitüket nem gyakorlók részéről, hogy a hívő emberek valójában álmvilágban élnek! Nem állnak két lábbal a földön, nem életrevalók, hiszen sokkal kevésbé érvényesülnek a földi lét keretei között. Bezzeg ők! Ők azok, akik a valóságban élnek, akik nem álmodozók, amikor imádság és szentmise helyett is dolgoznak vagy dorbézolnak. Amikor embertársaik áldozatkész szeretete helyett inkább kihasználják őket. Amikor a karácsonyt is üzleti haszonszerzésre használják. Amikor a gyermekeiket pusztán arra nevelik, hogy akármilyen áron, akármilyen eszközökkel ebben a világban érvényesüljenek! Milyen érdekes, ugyanakkor groteszk, hogy éppen ezek a „két

lábbal földön állók, evilágnak élők” nem tudnak igazán mit kezdeni a földi élet kudarcaival, szenvedéseivel, csalódásaival. Amikor beleütköznek a számukra mindennél fontosabb értékek (pénz, karrier, szépség, egészség, szerelem stb.) múlandóságába, akkor a kábulatba menekülnek az elviselhetetlenné vált „valóság” elől. Nem a hithez fordulnak, hiszen az üres álmodozás szerintük, de bezzeg beleugranak nyakig és azon felül is a drogok, az alkohol, az evilági élvezetek vagy a média hamis boldogsága okozta kábulatba. Nem véletlenül figyelmeztet az evangélium: „Vigyázzatok! El ne nehezédjék a szívetek a tobzódásban, részegeskedésben és az evilági gondokban!” Éppen hogy azok vannak valójában ébren, azok virrasztanak, akik elismerik és elfogadják ennek a földi életnek a múlandóságát, de a tekintetük távolabbra irányul: a földön túli boldog, örök élet irányába! Akik várják a megváltást, az átmenetet az igazi életbe, a valós és múlhatatlan boldogságba, amit Isten közénk született Fia érdemelt ki és tud megadni számunkra. Ez a remény, a minket szüntelenül hazaváró, szerető Isten ígérete ad erőt, hogy türelmesebben viseljük a földi élet szenvedéseit, hogy a kudarccok és csalódások ellenére is keressük a jót és ne fáradjunk bele annak megtevésébe.

Igen, erről szól az adventi várakozás: figyelmesebbnek lenni, észrevenni Isten állandó jelenlétét az életünkben. Előhúzni a zsebünkől a jobb, igazibb életre szóló meghívót, a hazahívó üzenetet. Igen, nekünk kell cselekedni, mert Isten már cselekedett és most is jelen van. Nekünk kell elfordítani kissé a figyelmünket a jelen világ terheiről, gondjairól, de örömeiről is, hogy beléphessünk a kiskapun! Mintha kábult álomból ébrednénk, észre kell vennünk, hogy ki is szeret bennünket igazán! Tudatosítanunk kell, hogy milyen életet is szeretnénk élni valójában, mi is az, ami tényleg boldoggá tesz. Meg kell vallanunk bűneinket a bennünket szeretettel átölelő Atyának, hallgatnunk és viszonznunk kell szavait az imádságban! Úgy kell élnünk ebben a földi világban, a jelen emberi társadalomban, ahogyan a közénk született Fiú élt, hogy mi magunk is készüljünk a végső, minden vágyunkat beteljesítő találkozásra, s másokat is tudjunk erre felkészíteni!